№ 15 (434). РІК ВИДАННЯ XX Ціна 1 крб. КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1960

перець

У цьому номері

★ *Без відриву від ковбаси та чарки або як весільні старости на Ровенщині шлюби реєструють. (Стор. 2)*

★ *Що виходить, коли ліва проектує, а права будує... (Стор. 3).*

★ *Про черкаські фокуси та житомирські чудеса. (Стор. 4).*

★ *У книжках галушки, а в тарілці шніцель. (Стор. 5).*

★ *У канадському болоті мітингують жаби. (Стор. 6—7).*

— Ви це звідки такі страшні?
— З перевалочного пункту...

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА.

Здоровенькі були!

ЛИСТ ГОЛОВІ РОВЕНСЬКОГО ОБЛВИКОНКОМУ ТОВАРИШЕВІ БЛАГУНУ М. Г.

Здоровенькі були, шановний МИКОЛО ГРИГОРОВИЧУ!

Послухайте невеличку, але сильно печальну історію. Зовсім молода громадянка із Деражно, Клеванського району, Таня Т. в січні минулого року познайомилася з молодим легіником Фаадом Абдуліним. Знайомство відбулося в купе пасажирського поїзда на перегоні Здолбунів—Шепетівка.

Знайомство відбулося так: Фаад на Таню — зирк, а Таня на Фаада — зирк, потім Фаад на Таню ще раз — зирк, потім Таня на Фаада теж ще раз — зирк. Потім Фаад присунувся до Тані ближче, втопив свої гарячі чорні очі в безмежній блакиті дівочих Таніних очей і пристрасно шепнув:

— Ти мой барашка! Я теб'я полюбіл в один мамент.

— А я тебе, ги-ги!

— Так давай будем жениться.

— Ну, давай, ги-ги!

Закохані «в один момент» молодята приїхали в Деражне й перед тим, як іти в загс, вирішили для годиться зайти до Таніних батьків.

Ще з порога Таня весело защебетала:

— Вітайте, тату й мамо, це мій жених. Зараз ідемо з Фаадиком розписуватись. Благословляйте!

Ошелешені такою несподіваною новиною, батьки попервах роти пороззявляли, а, прийшовши до тями, почали умовляти дівку, що зопалу отак, мовляв, ще ніхто ніколи не одружувався, що, перш ніж одружитися, треба гаразд та добре роздивитися.

Не послухалася Таня доброї ради тата й мами (ах любов, яка ти зла!) й записалася-таки з Фаадом.

Фінал цієї невеличкої любовної історії такий: після п'ятиденного подружнього життя жорстокий і безсовісний Фаад побив свого «барашка», як сидорову козу, й прогнав з дому.

Побита фізично й розбита морально, Таня повернулася до батьків. Лопнуло її заміжнє життя, як булька на воді.

Я відчуваю, шановний Миколо Григоровичу, що ви зараз скажете мені.

— А на якого ти дідька лисого, шановний Перче, морочиш мені голову цією мелодрамою? У мене он жнива, м'ясо, молоко, корми, а ти ще всякими побутовими дрібницями час забираєш!

Ой, не кажіть так, Миколо Григоровичу. Вислухайте до кінця. Діло, бачте, в тому, що на Ровенщині в багатьох місцях грубо порушують правила реєстрації шлюбу, підходять до цього надто відповідального державного акту з такою грайливою легкістю, ніби йдеться не про створення нової радянської сім'ї, а про клеймування лошат. От і появляються на світі білому отакі сильно печальні історії, мелодрами, зшиті на живу нитку подружжя.

У нас заведено такий порядок: кожна молода пара за місяць до реєстрації шлюбу повинна подати в загс відповідну про це заяву. Порядок є порядок і відступати від нього нікому не дано права. А як воно виходить в ровенській дійсності? Дозвольте навести кілька фактів.

28 лютого 1960 р. секретар сільради села Плоска, Острозького району, М. П. Українець зареєстрував шлюб між громадянином Стецюком А. О. та громадянкою Марчук О. М. у день подачі заяви. До реєстрації шлюбу Стецюк і Марчук навіть не дружили, бачилися всього-навсього один раз, а Українцеві хоч би хни: записав, ляпнув печатку, погуляв добре на весіллі і будь здоров.

Після реєстрації шлюбу «сторони» прожили разом два тижні і розійшлися, як в морі кораблі. В суді пояснили: «Ми поженилися по своїй молодості і дурості». Серйозний, як бачите, аргумент!

10 листопада 1959 р. гр. Ромасевич Д. І. прийшов до секретаря сільради с. Моща, Костопільського району, Миронюка й почав улещати його, щоб той «без усяких там заяв і формальностей» оженив його на Євгенії Коцькій.

— А чого ж, валяй! — охоче згодився Миронюк.

Деталь: представник влади не спитав навіть Євгенію, чи бажає вона стати до шлюбу з Ромасевичем, його навіть не збентежило те, що молода під час реєстрації шлюбу вмивалася гіркими сльозами й дивитися не могла на молодого.

Ще одна деталь, яка вже не лізе ні в які ворота. Цей нещасний шлюб Миронюк реєстрував біля мисника в хаті батьків молодої.

І ще одна деталь, найсумніша: молодята не жили подружнім життям ні одного дня і тільки суддям клопоту завдали.

20 лютого 1959 р. голова Бармаківської сільради, Ровенського району, Голик із секретарем Артемчуком соізволили зареєструвати шлюб між повнолітнім громадянином Іваном Кустенцем і неповнолітньою (1943 р. народження) громадянкою Танею Музичко. І теж реєстрували не в сільраді, як належить, а за столом у хаті батьків Музичко, так би мовити, без відриву од ковбаси та чарки.

Повірте, шановний Миколо Григоровичу, що я міг би навести вам десятки таких фактів, може ще обурливіших і гірших, але мені жаль вашого часу, і я обмежусь невеличким проханням: наведіть ви, будь ласка, порядок у своїх сільських радах. Роз'ясніть ви отаким товаришам, як Голик, Українець, Романюк та іже з ними, що вони не весільні старости, а державні мужі, на обов'язку яких, крім усього іншого, лежить ще й турбота про те, щоб на Ровенщині з'являлося побільше хороших, міцних і щасливих шлюбів. Міцненько роз'ясніть!

А за одним рипом покритикуйте, прошу вас, наше республіканське Міністерство юстиції, яке досі не подумало про те, щоб якось карати, ну хоча б штрафувати на карбованців 300—500 порушників порядку реєстрації шлюбу.

Покритикуйте, бо мені якось незручно. По сусідству живемо.

Привіт від душі і серця.
Від вашого ПЕРЦЯ.

Мал. БЕ-ША

— Такий здоровий, а як розкис!

ПРО ГОЛОБСЬКИХ ПРАПРАВНУКІВ

Стоїть у селищі Голоби по вул. Шевченка старий-престарий будинок. Уже, мабуть, ніхто й не знає, скільки літ йому — сто чи двісті... Але він ще й не думає ні падати, ні навіть хилитися. Прапрадіди на совість його будували, ні каменю, ні дерева не шкодували: стіни — як дзвін, балки — цілі, наче вчора покладені... Та нема в тому будинку ні вікон, ні дверей, колись у лихі часи їх повиривали й порозтягали.

Давно можна було б цю споруду відремонтувати та щось гарне, корисне для людей у ній влаштувати — читальню чи бібліотеку, чи якусь установу розмістити.

Голобські місцеві власті питають область — як бути з будинком?

Відділ будівництва й архітектури відповідає з Луцька:

— Ремонтуйте!

— А кошти?

Саме в кошти все і впирається — ні в області, ні в селищі не можуть вирішити, з якого боку до них підійти. А роки йдуть. Старий дім стоїть без догляду. І якщо він зовсім пропаде, то не від літ, не від глибокої старості, а від ледачої безгосподарності голобських праправнуків.

Шкода праці хорошої!

В. БЕНЕСЬКО.

Ліва проектує, а права будує

ДУЖЕ ДОБРЕ було з технічною документацією в епоху палеоліту. Хоч тогочасні документи і не дійшли до нас, але можна сміливо сказати, що в ті далекі часи проектні інститути не були завантажені роботою.

Про все дбала сама матінка-природа. Понавидовбувала вона печер, а ти тільки ходи, вибирай собі до смаку і розташовуйся — сюди, значить, сервант, а туди шифоньєр.

А хочеш відкрити промислове підприємство, йди, будь ласка, в сусідню печеру і обладнуй її під фабрику кам'яних сокир чи наконечників для стріл...

Але вже в бронзову епоху починаються катавасії з технічною документацією, в зв'язку з чим будівництво затягується на дуже довгі строки. Окремі палаци, храми, чи там піраміди через погане проектування будувались і перебудовувались протягом десятків років.

Теперішні проектанти мають набагато більше клопоту, ніж їхні доісторичні колеги. Що й казати, тепер будівництво не те. Спроектувати, скажімо шахту, це вам не те, що проектувати пірамідку для якого-небудь вискочки-фараончика.

Інститути «Сталіндіпрошахт», «Південдіпрошахт» і «Дніпродіпрошахт» проектують виробничу потужність шахти: будівель, споруд, гірничих виробок, зовнішніх комунікацій і т. д. Все воно на папері дуже гарно виходить. І поки все оте на папері, нікому і в голову не спаде запитати: «А де ж тут, братця, пруд, а де імєніє»? Аж тоді, як потрапляє технічна документація, сиріч проекти до будівельників починаються пошуки і «пруда» і — «імєнія». Чому? А тому, що жоден з цих інститутів не робить комплексного проекта організації будівництва шахти. Воно так виходить: ми напроектували, а ви вже там, як знаєте, так собі і будуйте.

І юридично, і формально, і фактично жоден з проектних інститутів не несе ніякої відповідальності за якість і за хід будівництва. Проектувальників абсолютно не цікавить, чи зручно буде будівельникам будувати за їхніми проектами, чи може незручно? Чи зручно буде експлуатувати шахту чи ні?

І от часто трапляється так, що шахтобудівники замість того, щоб займатися своїми прямими обов'язками — будувати шахти, починають потроху допроектовувати, словом, розбиратися на місці.

В результаті такого допроектовування на будівельному майданчику виростають допоміжні тимчасові споруди. До речі, будуються вони не за спасибі, а за державні ж таки гроші.

Знову ж таки, проектуючи з заплющеними очима «Діпрошахти», часто нав'язують будівельникам такі застарілі конструкції, що ті тільки руками розводять. Приміром приміщення підйомних машин, вентиляторів, лебідок мають велетенські габарити, важку покрівлю, що потребує великих витрат металу, залізобетону тощо. А заміна комплексної механізації ручною працею щороку завдає державі збитків на кожній шахті, що будується, від 1,5 до 2 мільйонів карбованців!

Якість проектів «Сталіндіпрошахту» дуже низька. Не вища якість проектів «Дніпродіпрошахту» і «Південдіпрошахту». Цю будівельну кашу доводиться висьорбувати не тільки будівельникам, а й тим, хто починає експлуатувати шахту.

Навіть після здачі в експлуатацію багато об'єктів перепроектовує інститут «Головвугілляавтоматика».

У 1956 році за проектом двох інститутів «Південдіпрошахту» та «Сталіндіпрошахту» було збудовано сушильний корпус Кальміуської центральної збагачувальної фабрики. Обійшовся він у 3 мільйони карбованців. Аж гульк, а вугілля сушити неможливо, — чогось недопроектували.

Довелося перепроектовувати і перебудовувати.

У 1957 році пущено в експлуатацію другий сушильний корпус, який злизав уже 4 мільйони карбованців. Тим часом перший корпус протягом чотирьох років руйнується, не використовується. Проте новий сушильний корпус не дуже, не той... Він дає 12 проц. вологи і щодоби викидає в атмосферу 6 тонн цінного вугільного концентрату, отруюючи повітря навкруги. Нарешті в 1958 році за проектом «Сталіндіпрошахту» будують третій корпус. Він тягне 6 з половиною мільйонів карбованців, а вся реконструкція обійшлася державі в п'ятнадцять мільйонів карбованців.

З другого боку подивишся — та бог з ними з тими мільйонами. Якщо їх на користь ділу витрачають, то хай собі витрачають. Якби ж воно так! А то мільйони летять, а виробнича потужність фабрики не збільшилася а ні на процент.

Проектування в цьому інституті провадилося за методом глібовського козака, того що сплів ясла. Напроектували інженери приміщення для електроустаткування та так, що в сушильному корпусі довелося стіну розбирати і все перебудовувати.

Фундаменти вентиляторів і димососів спроектовано так, що в перший же рік експлуатації вони осядуть і вийдуть з ладу

Збудовану канатну дорогу, що обійшлася в 3 мільйони карбованців, могли б експлуатувати три роки, але через проектні недоробки її вже п'ять років перебудовують і дороблюють. Тим часом розробляють новий проект канатної дороги, яка своїми канатами витягне з державної каси ще 3 мільйони карбованців.

А поки що Кальміуська центрально-збагачувальна фабрика змушена користуватись старими рейковими териконами, які обслуговуються тридцятьма робітниками.

Чимало помилок і в самому шахтному проекті. Проектанти відірвані від будівництва підприємств, не вивчають і не уникають помилок.

Вся ця історія нагадує старий анекдот про кравця і пана: Приніс пан кравцеві шмат сукна і каже: «Хочу мати нові штани на сорок святих». «Добре, — каже кравець, — зроблю». І зробив. Приходить через якийсь там час пан, а кравець дає йому сорок маленьких штанців. «Пся крев, — розлютувався пан, — що ти наробив! Мені до свята сорока святих штани потрібні були, а ти що даєш?» «Та то, пане, я думав, що вам на сорок святих штани потрібні були, от і пошив кожному».

Ми певні, що пан стягнув з кравця вартість сукна. А в нашому випадку що виходить? Спостережливий читач уже помітив, що цифри, про які йдеться у фейлетоні, ні разу не сягали нижче мільйона. Це вам не сукно на штани. Проте за оті «штани для сорока святих» жоден інститут не зазнав ні моральної, ні матеріальної відповідальності.

Ліва собі проектує, а права собі будує і обидві роблять це незалежно одна від одної.

Пора б Держпланові УРСР, який планує і координує роботу всіх проектних інститутів, звести докупи і ліву і праву. Хай в дві руки і проектують і будують. Набагато дешевше буде.

Микола БІЛКУН.
Дмитро КУЦЕНКО.

Мал. Л. БОЙКА.

Використання техніки — «на високому рівні».

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

— Чого ви припинили гру?
— М'яч десь у бур'яні загубився.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА.

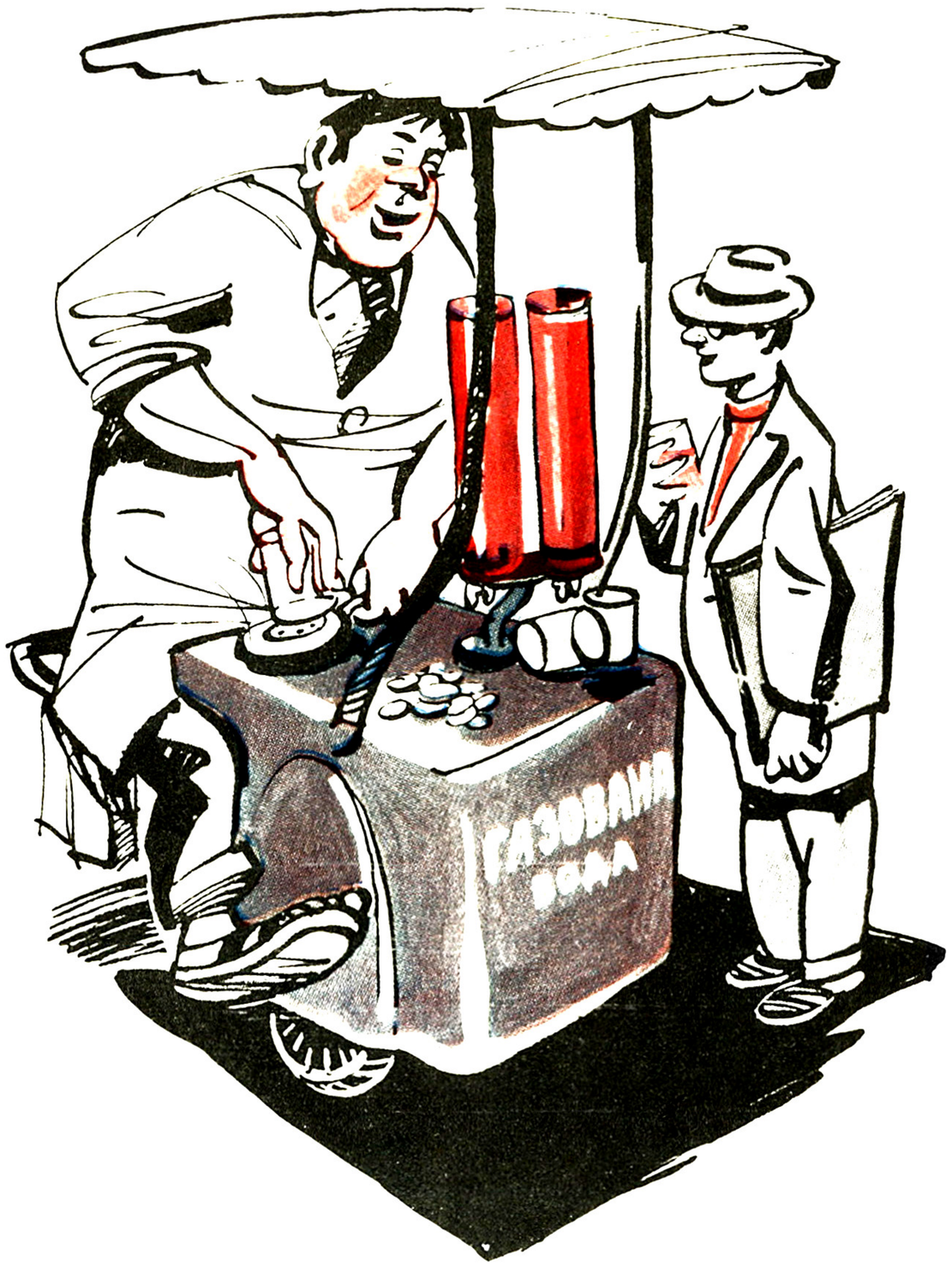

— А яка у вас спеціальність?
— Я водій!..

ЧУДНЕ, СУМНЕ І СМІШНЕ

Веселу штуку стругонули в Черкасах. У Черкаському автопарку. Називається оця автопарківська фокусенція бюрократичним чудом. Нас і просять:

— Розкрийте, будь ласка, секрета, у чому полягає чудотворна премудрість Черкаського автопарку?

Охоче розкриємо секрета. Іде, скажімо, шофер у відпустку. Шоферові дають обхідного листа і попереджають:

— Бери, голубчику, і набирайся духу. З міцним духом міцно загартовуй і ноги. Включайся на першу швидкість. Бігай!..

І шофер бігає.

Передаємо коротеньку естафету обхідного листа — хто повинен його підписати?

Дистанцій багатенько. Перечисляємо: начальник експлуатації; завгаражем; комірник; заправщик; інструментальник; бухгалтер матеріального відділу; головний бухгалтер; касир виручки; касир квитків; технік інспекції; бібліотека; контрольний пункт; місцевком; табельник; секретар парку; секретар комсомольської організації; відділ кадрів.

Точно — вісімнадцять організацій. Уповні хватає біготні на місяць.

Підписали, і знову на роботу.

Один шофер радісно хвалився:

— За свій відпуск майже всіх оббігав. Лише одного прогавив. Треба було піти ранком, а я пішов вечором. А його, на мою біду, у витверезник посадили...

Отака ото біготня у Черкасах. Хай їй грець!

НОВАТОРИ

А ось інші чудеса. Чудеса Жмеринської міжрайбази (директор Брусевич Костянтин Іванович).

Жмеринська міжрайбаза відвантажує крам райспоживспілкам.

Це добре, хай відвантажує. Вантажать, допустімо, Тиврівській райспоживспілці у вагони всяку всячину: шафи, ліжка, оселедці тощо і відряджають по залізниці через станцію Гнівань на ст. Вінницю.

Дорога далеченька — сорок сім кілометрів.

Правда, єсть шлях прямий — двадцять один кілометр.

— Ет! — кажуть у міжрайбазі.—Далі везеш, більше співаєш, більше й накладних витрат.

Словом — дорога веселіша. А то таке: навантажив, гудок загув, уже й розвантажуй.

Питаємо директора міжрайбази:

— Костянтине Івановичу! Ви там, випадково, не підбивали балансу: скільки грошенят віхонули на вітер, й з чиєї кишені оці карбованці сипляться?

* * *

Як швиденько водопровідну башту збудувати і чистеньку водицю дістати, за довідками просимо звертатися у місто Овруч, Житомирської області, до голови міської Ради — Карманця Петра Лаврінoвича.

Та по дорозі завітайте до керуючого Житомирським облбудтрестом Грузького Петра Климентійовича.

Хай вони вам розкажуть, як керують будівництвом водопроводу в місті Овручі.

Три роки керують... Три роки будують, а вода не тече.

Не тече і не дзюркає.

Правда, на будівництві на мотузці почепили каструлю і відеречко.

Ось-ось, кажуть, будемо оцією посудиною черпати водичку.

Ех!.. — Не черпають!.. Не біжить вода, а величенькі гроші побігли.

Побігли і біжать...

К. ОЛЕКСАНДРЕНКО.

Про смачні страви і невідкладні справи

Формула «хто не працює той не їсть» дуже добре висвітлює один з непорушних принципів нашого життя. Саме виходячи з неї, з'явилась у сатиричній літературі зла рубрика «про тих, що не працюють, а їдять».

Але сьогодні нам хочеться побалакати не про дармоїдів, а про тих, хто працює (і працює непогано) і відповідно до вищезгаданої формули має право смачно і вволю попоїсти.

Під таким кулінарно-гастрономічним кутом зору ми й глянули на торгову мережу нашої столиці.

Що й казати, досягнення є: тут тобі і поточні лінії самообслуговування, і кафе-автомати, і магазини кулінарії. Це, як-то кажуть, в цілому і взагалі, а от з о к р е м а...

АПЕТИТ ПРОХОДИТЬ ПІД ЧАС ЇДИ

Спробуйте, любий читачу, літньої погожої днини без клопоту, а головне спокійно поснідати чи пообідати в загальнодоступній їдальні чи кафе в так звані години пік!

— Пробували! — скаже бувалий в бувальцях читач. — На собі випробували тіневі сторони цього «мероприємства». Стояли під палючим сонцем у черзі біля входу, обливаючись потом (а часом і супом!) в поточній лінії самообслуговування, «загоряли», чекаючи офіціантки за столиком кафе... Тепер ось ношу з собою на роботу бутерброди. Спокійніше...

Висновок випливає похмурий, але доводиться з ним погоджуватись. Навіть у центрі міста на Хрещатику на диво мало їдалень та кафе. А вже коли заграли кишки марш де-небудь на Бульварі Шевченка або на Повітрофлотському шосе, то тут зовсім біда! Затягуй паска на останню дірку і смали сім верст пішки.

У плануванні мережі громадського харчування відбувається щось схоже на погоню за «валом» на окремих підприємствах.

Прикинуть загальну кількість «точок» і «посадочних місць» на район і все. А як вони там у районі розташуються, на яку марафонську відстань мусить бігти споживач і яке його там чекає меню — хтозна.

На Першотравневому житловому масиві з його дванадцятитисячним населенням діє одна-єдина другорядна їдальня і то діє тільки до 8-ої години вечора. А на довжелезному Бульварі Дружби народів досі немає жодної їдальні, жодного кафе.

Зате в центрі на невеликому квадраті, обмеженому Володимирською і Хрещатиком, створено справжній ресторанний заповідник. Ресторани тут буквально плодяться і розмножуються: «Спорт», «Абхазія», «Україна», «Ленінградський», «Театральний», «Київ», «Лейпціг», «Інтурист», «Динамо», «Москва»— і всі вони лежать один від одного на відстані 5—10 хвилин ходу.

Проте, як виявляється, і цього мало. Природа не любить порожнечі. За два кроки від ресторану «Москва» обладнується ресторан при висотному готелі, а за два кроки від нього в свою чергу будується велетенський ресторан «Метро».

А чи багато ресторанів в інших районах міста? Пальців на одній руці (та й то не всі загнеш) вистачить, щоб підрахувати їх.

Спостерігаючи це бурхливе ресторанне будівництво можна подумати, що саме ресторан і є те вогнище кулінарії, про яке мріє споживач середнього достатку.

Але як би там не було, а капіталовкладення по лінії громадського харчування розподіляються за принципом того рагу, де на одного рябчика припадає один кінь. У ролі рябчика, звичайно виступають загальнодоступні їдальні і кафе.

Оте «з о к р е м а», на жаль, не обмежується питанням: де попоїсти? Що попоїсти? — питання, яке, безперечно, теж хвилює споживача, тільки-но він сів до столу і взяв у руки меню.

— Знову суп макаронний і шніцель з макаронами! — сумно зітхає споживач. — А чи не можна смаженої картопельки?

Виявляється, не можна. В їдальнях смажена картопля річ антикварна. Навіть у ресторанах вона привілейована — тільки з так званими порціонними стравами. Де ж тут уже жадати таких сезонних радощів, як молода картопелька чи зелений горошок!

Коли б у меню їдалень було хоч наполовину стільки овочевих страв, скільки директив написано про потребу мати їх у меню, споживач і горем покотив би.

Але директиви директивами, а споживач так і не бачить ні молодої картоплі, ні кабачків, ні салату з свіжої капусти, ні тієї ж таки смаженої картоплі, котру директивні організації пропонують не тільки включати в меню, але й продавати у розфасованому вигляді. Вищестоящі організації пропонують, а їдальні не виконують. Собі дорожче: мороки багато, а заробиш пшик. Так, гляди, й на прогресивку не натягнеш!

ЧИМ ТУТ НЕ ПАХНЕ

По ресторанах меню, звичайно, різноманітніше. Але куди зникли фірмені страви, які створюють славу ресторанам?

Москвичі, наприклад, знають, у якому ресторані можна поласувати карасями в сметані, де покуштувати курчат-«табака», розтягаїв чи м'ясної піджарки. А от у київських ресторанах фірмені страви не в пошані. Все ті ж стандартні, остогидлі шніцелі, лангети, бефстроганови — в усіх ресторанах одне і те ж, ніби київські кулінари уклали між собою пакт про ненапад: «Мовляв, ти не ламай собі голову над новими стравами, і мені спокійніше буде. Споживач звик уже, не вимагатиме»...

Де в нас готують страви української кухні? На вулиці Карла Маркса ви можете побачити вивіску: «Українські страви», але не вірте очам своїм. Улітку ця їдальня обслуговує лише туристів. Але й туристам, які так поспішали до Києва, не вдасться поласувати витворами української кухні. Не треба мати занадто тонкий нюх, щоб переконатися: запашною грибною юшкою, душениками або пампушками з часником там і не пахне.

Немає національних страв і в їдальнях та ресторанах міста. Де натрапиш на них випадково, то більше двох-трьох назв у меню не прочитаєш. А поруч з українським борщем обов'язково притуляться котлети по-київськи, дівоче прізвище яких — «де-валяй».

Добру грибну юшку, оспівані Гоголем галушки, крученики, вергуни чи узвар, одні назви яких примушують ковтати слину, можна побачити лише на сторінках розкішних кулінарних посібників. А для того, щоб кияни покуштували знаменитий український медок, була потрібна така визначна дата, як трьохсотріччя возз'єднання України з Росією. Невже доведеться чекати ще триста років, доки медок знову в продажу з'явиться?

Вареники в українській кухні теж посідають не останнє місце. У Києві, на Хрещатику є «Варенична», добра слава про яку прокотилася далеко за межі Києва. Тут можна поласувати смачними варениками і з м'ясом, і з сиром, і з картоплею, а влітку навіть з ягодами. Все добре, одне погано — черги біля входу з ранку до вечора. Зал невеликий, а підсобні приміщення ще менші. Ніде навіть вареничний автомат поставити. Кухарі, судомийки, офіціантки одне у одного мало не по головах ходять — просто дивно, як вони так можуть, не маючи дипломів про закінчення школи циркового мистецтва! У таких умовах не те, що всіх любителів вареників, одного гоголівського Пацюка задовольнити важко. Але загартований персонал все терпить, ліпить вареники в тісноті і в обиді на міськторгуправління.

Ні, не турбують цю високу міську інстанцію і черги біля кафе на Хрещатику. Коли б це хвилювало працівників міськторгуправління, то навряд чи мирилися б вони з тим, що простора, розрахована на 300 місць, з двома потоками самообслуговування їдальня в приміщенні міськради (з окремим ходом!) працює лише 4 години на добу!

Тоді б і соромливо приховану в підворітні по вул. Леніна стрілку з написом «Вхід до їдальні» замінили б на нормальну вивіску і рекламу.

ОСОРУЖНЕ «З О К Р Е М А»

До осоружних «з о к р е м а» варто було б віднести і той факт, що, шукаючи нові оригінальні форми торгівлі, забули деякі «старі» досягнення, які колись міцно увійшли в побут столиці.

Де бубличні, в яких апетитні гарячі бублики випікалися в присутності споживачів?

А легкі літні веранди, столики під тентами біля входів у кафе і ресторани, де можна було швиденько перехопити чого-небудь смачненького?

Куди полетіла перша ластівка — пересувне кафе, років зо два тому продемонстроване киянам на Хрещатику, як зразок нового обслуговування?

Де, нарешті, знамениті київські кафе-кондитерські, славні високою якістю виробів і багатим асортиментом тістечок, тортів, здоби?

Карикатурою здається вивіска «Кафе-кондитерська» на Хрещатику, № 8, звідки тягне пересмаженою цибулею, підгорілими шніцелями та одбивними, а на буфеті серед вина і цигарок сиротами притулились один-два сорти тістечок сумнівної свіжості.

— Немає кадрів кондитерів, — розводять руками в управлінні торгівлі. — Два-три спеціалісти на все місто...

Он воно що! Кадрів немає... Дуже переконливо це звучить у наш час! Невже виростити кадри фізиків-атомників чи інженерів кібернетиків набагато легше, ніж кадри поварів і кондитерів? Дуже нові і нерозвідані галузі науки — кулінарія та випікання тістечок!

Проте споживач не дуже любить, коли йому кивають на «непереборні» труднощі підготовки кадрів кондитерів і кулінарів. Він чекає смачних і дешевих страв.

І міністерству торгівлі, і міськраді треба зробити все для того, щоб чекав він їх недовго.

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.

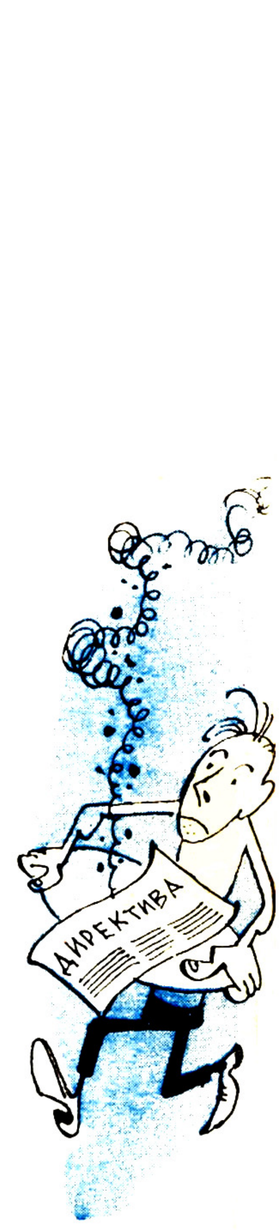

Мал. БЕ-ША.

Японський сувенір.

Отаку б комісію!

Відомий учений-психіатр, професор Віденського університету Странський виступив недавно перед своїми колегами на Міжнародному конгресі психіатрів з оригінальним проектом. Він запропонував створити авторитетну міжнародну комісію досвідчених психіатрів. І хай ця комісія регулярно піддає уважному дослідженню західних державних і військових діячів!

Можна собі уявити, скільки клопітної роботи було б у цієї комісії, зокрема, з пентагонівськими генералами.

І не тому, що так важко визначити їхню хворобу, поставити, як кажуть, вірний діагноз. Адже, у пентагонівських генералів всі ознаки дуже небезпечного військового психозу. Цією хворобою мічені і деякі високі американські діячі без генеральських мундирів.

Але вчені психіатри можуть потрапити у дуже скрутне становище. Визначили, скажімо, вони хворобу, поставили діагноз. А далі що? Обов'язок лікаря ізолювати від людей небезпечного для них хворого. Вони так і роблять. Вміщують своїх підопічних у відповідні лікувальні заклади, лікують їх.

От якби такі права надати комісії, що її запроектував професор Странський!

Англійська газета «Діспетч», якій дуже сподобалася пропозиція віденського вченого, запевняє своїх читачів, що комісія з такими правами могла б позбавити людство від польотів літака «У-2» і, як вона пише, «інших подібних випадків «короткого замикання» у головах керівних політиків НАТО»...

ЯК ПРО ПАКИСТАНСЬКИХ ПРАВИТЕЛІВ СКАЗАНО

Мал. Л. КАПЛАНА.

Пакистан перетворився на аеродром для американських шпигунських літаків.

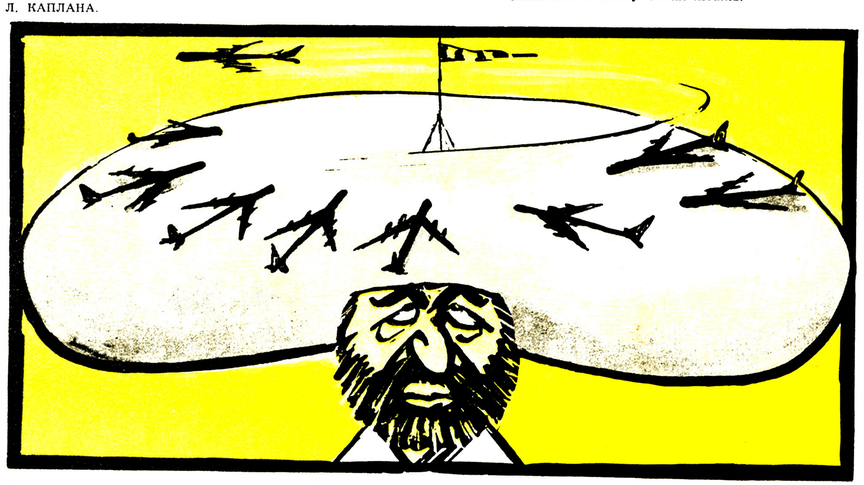

Носить голову тільки для шапки. (Народне прислів'я).

ХТО Ж ВОНИ ТАКІ?

ОДНОМУ з небагатьох парків м. Торонто йшла гаряча суперечка між Василем Бойдою і Михайлом Байдою. Щоб посилити свої аргументи, вони розмахували руками, били кулаками в долоні, то вставали, то сідали, а до них з зацікавленням, часто втручаючись у суперечку і кидаючи репліки, прислухався гурток українців, з яких дехто сидів, а дехто просто лежав на траві. На обличчях усіх були веселі усмішки. Часто можна було почути розкотистий регіт. Ті, що слухали підбадьорювали вигуками то одного, то другого суперника.

Було це в неділю пізньої весни, а Торонто, хоч і називають його у будні «містом-кабаном», таке «пуританське» місто, що прийде ота нещасна неділя, то нормальній людині зовсім нічого робити, ніщо дивитись, нікуди піти, хіба на вулицю, або в парк та з нудьги і для розваги сваритись, сперечатись на різноманітні теми, як це робили філософи в древній Греції. І справді, серед українців (бо в інших кутках парку аргументували групи інших національностей) йшли «гарячі дебати» на всілякі теми — особисті, сусідські, національні, міжнародні, навіть кулінарні. Наприклад: які вареники кращі — великі галицькі, як буковинські постоли...

— Немає тепер на Буковині постолів!

— Є ще в музеях. Та ти не перебивай, коли мудрі говорять!

— Знайшовся мудрий! Ха-ха!..

...чи малі буковинські, смачні-пресмачні...

— Не хвали своєї Буковини!

— Буду хвалити-розхвалювати на весь світ!

...і з якою начинкою — сиром, картоплею чи капустою, і з чим — сметаною чи шкварками...

А тим часом Василь Бойда і Михайло Байда вели своє:

— Василю, — твердив Михайло, — я тобі докажу поза всякий сумнів, що Курдидик, Левицький і якийсь там «велкий політик» Яворський — усі оті, що пописують на сторінках «Вільного слова»...

— Дурне їхнє «слово», а не вільне, — перебив Василь.

— З цим я цілковито згодний, — поступився Михайло. — Але я докажу, що всі вони — жаби!

— Не докажеш!

— Докажу, що курдидики, левицькі і іже — це ропухи, які плазують в торонтонському болоті, а їм здається, що вони по широкому морі плавають.

— От добре сказано! — хтось гукнув з гурту.

— Не здавайся, Василю! — заохочував інший.

— Але чому якраз жаби, ропухи чи попавки? Адже то невинні створіння. Чому, скажімо, не падлюки? — хтось запитав.

— Якщо хочете, — відповів Михайло, — вони падлючі жаби, але — жаби. Як кажуть наші люди: коня кують, а жаба ногу наставляє. Так і вони. Їм здається, що з смітника брудного Лісгар-стріту вони можуть чинити велику політику: і національну — для всього українського народу, і міжнародну — для США, Англії, Франції. Сильно люблять вони Чан Кай-ші, плачуть за Лі Син Маном.

Василь нетерпляче махав рукою, щоб вставити й своє слово.

— Думав я колись, — почав він, — що всі оті петлюрівці, бандерівці, мельниківці, лебедівці, бульбівці, ну, й оці курдидики, левицькі, яворські — просто недобиті гітлерівські блохи, яким вдалося перескочити океан на канадському, американському чи якомусь іншому «демократичному» кораблі. Потім думав, що мерзенні вони воші. Але й це не підходило. І ось чому...

— Зрозумій же, Василю, — не дав докінчити Михайло, — жаби вони! Ось бачиш їхню писанину: «За ідеологію братолюбія»? Нарікають, що націоналістичні ватажки на еміграції — розсварені, розбиті, вщерть сповнені братоненависті, що вони натворили багато різноманітних групок і кожна з них собі «партія», навіть «нація», веде жорстоку боротьбу проти всіх інших групок за... «єдине право» панувати над українським народом.

— Їх петлюрівський ватажок Андрієвський, — пригадав Василь, — колись-то сказав, що так звана «націоналістична еліта» на еміграції — це мішок скорпіонів.

— Чому ж тоді не назвати їх так, як вони самі себе називають, — скорпіонами? — запитав один з гуртка.

Інші схвально потакнули, але Василь, усміхаючись, відповів:

— Це була б надто велика честь для них. Звичайно, не для скорпіонів, а для «еліти».

— Правильно, — сказав і Михайло. — Ропухи кличуть всю жалюгідну і розсварену «еліту» до «ідеології братолюбія». Ось чому вони пишуть, що «В Україні немає сьогодні ні капіталістів, ні дідичів, а є тільки одноціла українська нація»... Тепер уявіть собі, що ота одноціла українська нація без капіталістів і дідичів тільки й чекає, не може дочекатися того, щоб оті самі «елітні» хами вернулись і... правили Україною... Жаби з націоналістичного болота ноги наставляють, руки простягають до великих досягнень вільного українського народу.

— А, й справді — нахабні вони жаби! — промовив хтось з огидою. — Як-то ти казав? Жаба в чужому болоті квакає, а їй здається, що вона на глибокій воді плаває. Влучно!

Здавалось, що в цій суперечці про те, як назвати до краю збоживолілих націоналістичних ватажків, Михайло Байда здобув перемогу над Василем Бойдою. Всі тепер чекали, що скаже Василь.

— Всі ці «титули», — сказав він, — і підходять до мерзенної націоналістичної «еліти» і не підходять. Жаба все ж таки рухається в болоті, і їй може здаватися, що вона на широкій воді, словом, вона щось робить. Також блоха. Навіть воша лізе за рубець. А націоналістична «еліта»? Вся вона, включно з тією, що по Лісгар-стріту тулиться, — гниди, які прикуті до одного місця. Оці гниди ніколи не рушать з місця, ні ідеологічно, ні фізично. Ніколи, ніколи не побачать вони чудесної, прекрасної України! Ясно? Такий для них мій «титул» — гниди!

— Правильно! — гукнули всі, включно з Михайлом.

— А на Україні знають про них?

— На Україні творять великі, чудесні діла — давно плюнули на всіх ропух, бліх, гнид і іншу таку мізерію.

Микита ВІШТА.

Торонто.

І ПІЛЮЛІ НЕ ВРЯТУЮТЬ!

«Купуйте пілюлі «Прелюдин»! Вживайте пілюлі «Прелюдин»! Уперше в історії фармакології!»

Таку галасливу рекламу створили в Західній Німеччині останній новинці тамтешньої фармацевтичної промисловості.

За твердженням винахідників і фабрикантів «Прелюдина», нові пілюлі надають людині «відчуття безвідповідальності та моральної свободи». Проковтне людина таку собі маленьку пілюльку, зап'є її водичкою і незабаром з тією людиною чудеса робляться. Щасливий споживач «Прелюдина» раптом відчує, що вже ні за що на світі не відповідає, що не тяжать уже над ним ніякі там моральні обов'язки і почуття... Одним словом цілковита свобода!

Кинулися було мешканці західнонімецьких міст в аптеки за чудовими пілюлями, а там їм у відповідь: «Закуплено все гуртом одним покупцем».

Як виявилося, закупило ті пілюлі боннське військове міністерство для спеціальних, мовляв, реваншистських потреб. Щоб, коли накажуть Аденауер із Штраусом бундесверові рушити на Схід, так щоб реваншисти рушили, втративши і почуття відповідальності, і моральне лице. Точно, як вояки фюрера.

Що з того вийшло, ми вже бачили!

КОВЧЕГ «Made in USA»

Група, з дозволу сказати, вчених з американського університету Корнелля у штаті Нью-Йорк передала для опублікування у пресі надзвичайно радісне повідомлення. Денно і нічно піклуючись про майбутнє людства, американські служителі науки винайшли найвірніший засіб врятувати його від атомної катастрофи.

Та ще який засіб!

За прикладом біблейського Ноя, вони запропонували збудувати ковчег! Новий, сучасний Ноїв ковчег!

Звичайно, біблейському Ноєві було набагато легше, ніж сучасним американським професорам. Зібрав собі той Ной у ковчег свою родину та кілька пар живого світу і гойдався з ними на бурхливих хвилях, очікуючи кінця потопу.

А спробуйте тепер врятуватися у такому ковчезі! Американські професори на те і вчені люди, щоб не забувати про атомну радіацію.

Їхній ковчег — це підземне місто на дев'ять тисяч пар представників людського роду (чому саме дев'ять тисяч — вчені не пояснюють). Звичайно, як і личить стопроцентним американським расистам, автори цього проекту попереджають, що в їхньому ковчезі буде місце лише для білих і неграм не слід на нього розраховувати.

Ось тут, під землею, у сучасному ковчезі, обрані представники людства, разом з тваринами і птицями (корнелльські «вчені» дозволяють взяти тварин і птахів!) мають пересидіти атомну катастрофу.

Що ж, таку «науку» і таких її представників не шкода закопати у землю навіть сьогодні.

МАЛЮНОК-БАЙКА

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

— Чого ти плачеш, Вовче?

— Зайчисько покійний образив: назвав мене хижаком...

Олександр МОТОРНИЙ

Дух епохи

Лебединські драмгуртківці готували до районного огляду художньої самодіяльності класичну п'єсу. Завідуючий клубом Володя Запорожець, виконуючи одночасно обов'язки режисера-постановника, художника, диригента і головного адміністратора, вкладав у цю справу всю силу свого багатогранного і невичерпного таланту. Він горів, забуваючи про те, що навіть геніям треба їсти і спати. Після багатьох тривожних ночей і шалених днів вистава була готова.

Голова колгоспу Мусій Чередник, запрошений на репетицію, слухаючи своїх дорослих акторів, хапався руками за живіт, трясся і все примовляв:

— Дають... оце дають!..

Голова від щирого серця бажав їм удачі. Якби на огляді вдалося зайняти хоч не перше, а тільки друге чи третє місце, то вважай, що сусідній вербівський колгосп, з яким Лебединка змагається, був би покладений на обидві лопатки. Лебединці уже побили вербівчан і по врожайності, і по молоку, і по м'ясу. Тільки по самодіяльності зрівнятися з ними не могли. Вербівчан вивозив їхній симфонічний оркестр, а такого козиря побити нелегко. Тому на класичну п'єсу голова колгоспу покладав немало надій.

Після репетиції Чередник підкликав Запорожця і, підіймаючи вузлуватого вказівного пальця, наставляв:

— Класично, неперевершено!.. Тільки потрібен також класичний колорит... щоб відчувався, розумієш, дух епохи...

— Зробимо, дамо духу, — обіцяв режисер, — уже ми покажемо!.. Але на це потрібні гроші, — несміливо натякнув він.

— Гроші?.. Відпустимо.

Відчувши таку підтримку, Володя Запорожець розгорнув кипучу діяльність. Із старовинних бабських скринь він повитягав чумарки і смушеві шапки, повишукував барвисті пояси і мережані запаски. Широких шаровар, таких, щоб матня тягалася по землі, ніде не знайшлося, і їх пошили у сільському ательє мод із купленого в сільмазі сатину. Макітер, глечиків і полив'яних мисок старовинного зразка Володя збирався наміняти за новенькі каструлі і тарілки, але ніхто міняти не схотів, бо в кого і збереглася відерна макітра чи щербата полив'яна миска, то це була дорога реліквія, пам'ятка від прадідуся чи прабабусі, і довелося давати гарантійні розписки, що ці коштовні речі буде повернено цілими.

Без особливих труднощів вдалося дістати макогін, потрібний по ходу п'єси молодиці, яка молотить ним свого гуляку-чоловіка; зате багато складніше обійшлося із рублем, тим самим рублем, який у класиці незмінно виступає разом із качалкою, і яким, по ходу підготовленої п'єси, чоловік мав оборонятися від сварливої жінки, що наступала з макогоном. У пошуках рубля Володя Запорожець зайшов до старої Килини Гудзенчихи, яка по старості в гурток не записувалась, але охоче постачала побутовий реквізит для сцени.

— Бабусю, — сказав Володя, — ви нам поможете?

— В чому?

— У виставі.

— А чим, голубе?

— Та отим... як його... що сорочки гладять...

— А електроутюг! — озвалася бабуся.

— Та ні... колись гладили...

Зрештою, порозумілися, і баба знайшла рубля десь на горищі. Правда, той рубель був такий трухлявий і потрублений шашлями, що з нього сипалася порохня, і довелося виписати наряд, щоб у колгоспній майстерні зробили його точну модель.

Розшуки класичного колориту йшли успішно, поки не наштовхнувся Володя Запорожець на таку потрібну в п'єсі річ, як прядка. По ходу вистави головна героїня, молода дівчина, сідає за прядку, пряде десятку чи дванадцятку і співає пісеньку. Володя обійшов усе село, але прядки не знайшов. Їздили в сусідні села, напитували — ніде нема. Тоді тракторист Гриша Мельниченко вніс пропозицію приладнати на станку велосипедне колесо.

— Крутитиметься, і ніхто не розбере, прядка воно чи ні...

Та Запорожець закричав:

— Мій девіз — правда життя, і більш нічого я не визнаю.

Розшуки прядки тривали.

Через тиждень знайшлося колесо від прядки, згодом — тріснута цівка і поіржавіла вісь, куски вилки з поламаними зубцями, корба — «сучка» і ще всякий дріб'язок. З усього цього в майстерні реставрували прядку. Виточений із липи станок розмалювали, як писанку. З допомогою баби Гудзенчихи, яка виконувала обов'язки головного консультанта, зробили креслення днища та кужеля, і витесали їх з усією старанністю. «Такої краси, — казала баба, — світ не бачив». Коли Володя готову прядку ніс із майстерні до клубу, то дивитися на чудасію зібралося не менше цікавих, ніж у тридцятому році збиралося дивитися першого трактора.

— Тепер все, — сказав завклубом, витираючи рясний піт з лоба, — нехай вербівці начуваються.

І раптом вся справа мало не провалилась. Вийшла непередбачена осічка. Доярка Клава Легеза, що мала виступати у ролі молодої дівчини, три дні билася над прядкою, і нічого в неї не виходило. Крутить ногою — рукою нитки не може тримати, тримає нитку — ногою не може крутити. Замість того, щоб заспівати пісню, на репетиції Клава розплакалась:

— Не буду!.. Що я — каторжниця?

— Мистецтво вимагає жертв, — умовляв її Володя. — У тебе ж талант.

— Не для прядки, — голосила Клава. — Я її не оси-и-лю-у-у...

— А тригонометрію осилила? — наступав Запорожець.

— То ж тригонометрія...

— А електродоїння?

— Прирівняв!..

Сльози котилися, як горох.

Врятував усе голова. Він прикріпив Клаву на три тижні до баби Гудзенчихи для індивідуального навчання, і прядку вона осилила: Не настільки добре, щоб із її ниток можна було щось робити, крім налигачів, але на сцені і таке сходило...

Саме те місце у виставі, де Клава крутила свою прядку і співала задушевну пісню, викликало в залі бурю оплесків. Сміх потрясав стіни районного Будинку культури, коли розлючена молодиця підіймала на чоловіка макогін, а той, щоб захиститися, хапався за натурального рубля...

— А що, є дух? — показував Володя Запорожець виразними жестами з-за куліс своєму голові Мусієві Чередникові, який сидів у першому ряду, безперервно хапався за живота, трясся всім тілом і красномовно підморгував своїм акторам:

— Хай знають наших!..

З районної олімпіади лебединці їхали збуджені і веселі. Володя Запорожець тримав на колінах телевізора, одержаного в премію за постановку класичної п'єси. Думками він витав на сьомому небі, все поправляв малинового галстука, збивав назад фетрового капелюха, кошлатив руді, фарбовані кучері і повчально казав:

— У мистецтві основне — дух епохи.

с. Спаське, Хмелівського району,
Кіровоградської області.

Сатиричні мініатюри

ПОХВАЛИВСЯ...

Він хвалиться, як випива:
«У мене, хлопці, голова!
Хоч я і п'ю — так розум маю,
Свого ума не пропиваю!»

* * *

Він справді не проп'є ума,
Бо вже давно його нема!

В. СТЕПАНОВ.

Ст. Плетений Ташлик
на Кіровоградщині.

ЧАСТІВКИ

Наш мірошник в вітряку,
Як немає вітру,
Буде камінь сам крутить,—
Тільки став півлітру.

Вторгувала баба грошей,
Дала в церкву на «дар божий».
За ті гроші два попи
Напилися, як чопи.

Ой, пекли, пекли тітки
Коровай і шишку...
Полюбила дівка діда
За ощадну книжку.

Жив у нашому селі
Ледачий Загреба,
Та в газети все писав,
Як трудитись треба.

М. ЄРЕМЕНКО.

м. Сміла,
Черкаської області.

ЯК КІТ СОЛОВ'Я З'ІВ

Співав, виспівував на гілці соловей,
Підкрався кіт, та хоп його за крила:
— А йди сюди, моя пташино мила,
Чим ти чаруєш птахів і людей?

Похрумав кісточки, та й облизнувся ласо...
— Пхе, — мовив кіт,— у сто раз гірше м'ясо
Ніж в миші чи у жирного щура,
Тож слава солов'їна — це мура!

Ото біда, коли котам таким
Відкриє хтось мистецтва світлий дім!

Л. ЗАБАШТА.

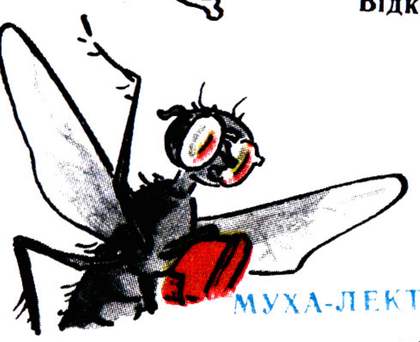

МУХА-ЛЕКТОР

— Мабуть, солодке десь прочула нюхом,
Що так летиш? — спитав Комар у Мухи.
— Ох, братику,
Про їжу ніколи й згадать:
Спішу на пасіку
Знов лекцію читать —
Все бджіл учу... як мед збирать.

П. ШЕРСТЮК.

с. Червоні Партизани,
Носівського району,
Чернігівської області.

НЕ ДИВНО

Купити книгу я зайшов
Ще зранку до книгарні.
Книгар її півдня шукав, —
Зусилля були марні.
Я дивуватися не став,
Адже він до сьогодні
П'ятнадцять років книги рвав
У нашій бутербродній.

Ів. КУТЕНЬ.

м. Новоселиця,
Чернівецької області.

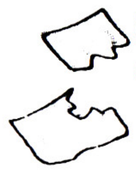

НА ПРИЧАСТІЇ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА.

— Батюшко, а білої у вас немає?

Народні усмішки

ЯК ІВАН ТЕЛЯ ПРОДАВАВ

Іван любив часто випити, тому його жінка тримала гроші у скрині. У суботу ввечері Іван пішов до корчми, сів і сидить. Всі п'ють, а він мовчки сидить. Підходить до нього шинкар і каже:

— Пане газдо, чому не п'єте?

— Не маю нині грошей, у понеділок буду пити.

— А де ви їх візьмете в понеділок?

— Продам теля, та й нап'юся.

— Пане газдо, я ваше теля візьму.

— А мені все одно, хто візьме, аби гроші дав.

— Ну, то я візьму. Випийте, Йване, келяшок горілки, — припрошує шинкар.

Іван випив один, другий і збирається йти додому. А шинкар каже взяти ще для жінки кватирку горілки, бо дуже хотів купити теля.

Прийшов Іван додому, випив ще з жінкою і ліг собі спати.

У неділю раненько приходить шинкар до Івана. А той ще й не вставав.

— Дай, боже, добрий день. Йванихо! Де ж то тоє теля, що Йван мені обіцяли?

— Яке теля? Питайте Йвана.

Шинкар розбудив Івана, той протер очі і каже до жінки:

— Веди скоріше корову до бугая, бо шинкар вже по теля прийшов.

Надіслав О. ЯДЛОСЬ
з м. Львова.

ОДНЕ СЛОВО

Колись в одному селі проживало двоє сусідів. Один з них був дуже бідний, а другий — багач. Зайшов якось бідняк до багача, бачить, а той весь у сльозах.

— А чого це ви плачете, сусіде? — питає. — Чи не трапилось якогось лиха?

— Ой, лихо, лихо! — заголосив багач. — Яке ж щастя пропало сьогодні!.. Був би купався в добрі цілий свій вік, як отой варенин у маслі... Бракувало однісінького слова!.. Ойо-йо! Ойо-йо! Ойо-йо!

— Та кажіть, сусіде, толком, що воно за халепа случилася з вами? Що то за слово таке чудодійне?!

— Та... та... — рюмсає багач, — був я сьогодні в місті і зайшов у банк... Там стільки грошей, стільки грошей... І щоб були сказали лише одне-однісіньке слово — «бери!» Матінко моя рідна! Був би набрав... Та ба — не підвезло!.. Не сказали жадюги...

Записав М. К. КОВАЛЬЧУК
з с. Яблунівки, Славутського району, Хмельницької області.

ЯК ПІП ХАТУ СВЯТИВ

Жив собі давно колись селянин. Звали його Іваном. Побудував він собі нову хату. Жінка і каже: «Поклич, Іване, попа, посвятимо хату».

Послухав Іван жінку. Піп не забарився, прийшов з казанком і кропилом, привітався з господарями і став торгуватися з Іваном: скільки той заплатить за посвячення хати. А в дворі ходили два підсвинки — один менший, а другий більшенький. Іван і каже:

— Дам порося.

Піп погодився, роздув кадило, освятив воду й заходився святити хату. Коли все було закінчено, Іван посадив попа обідати, налив йому чарку.

— Ну, — каже батюшка, — дай боже, щоб усе було гоже!

Випили, закусили й давай прощатись. Піп каже:

— Привезеш, Іване, до мене порося.

А Іван:

— Та я і в мішку його вам принесу.

— А хіба ти донесеш он те, здорове! — каже піп.

— Що ви, батюшко? Хватить вам і малого.

Тоді піп і каже Іванові:

— Ти непокорний раб, я буду твою хату розсвячувати.

Одяг піп ризи навиворіт, шапку теж вивернув і молитву з кінця читати почав.

Бачить Іван, діло кепське. Схопив попа за патли, підвів до стовпа та лобом його стук!

— Отут, — каже, — батюшко, ще не розсвятили.

Підвів до одвірка, лобом його бух!

— І отут, — каже, — батюшко, ви забули розсвятити!

Ударив його лобом об стіну.

— І це місце, батюшко, не розсвячене.

Увірвався терпець попові, бачить, уб'є його Іван і став він проситися.

— Цур тобі, пек із твоїм поросям, відпусти мене живого додому.

Так Іван провчив загребущого попа.

Записав Іван ШЕРСТЮК
з с. Червоні Партизани, Носівського району, Чернігівської області.

Любий Перче!

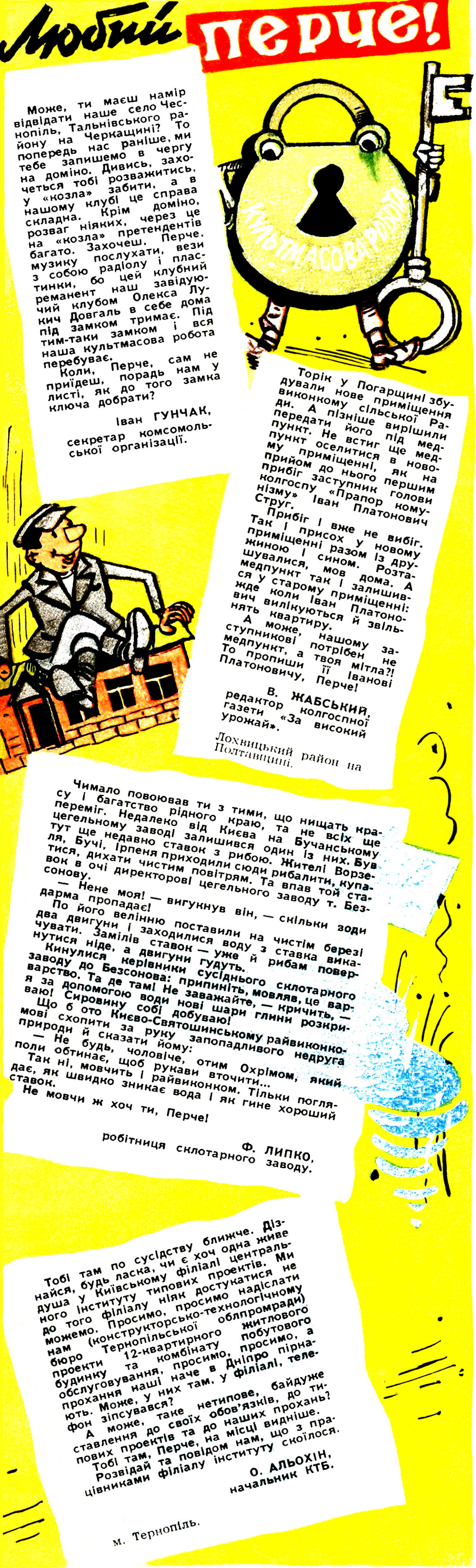

Може, ти маєш намір відвідати наше село Чеснопіль, Тальнівського району на Черкащині? То попередь нас раніше, ми тебе запишемо в чергу на доміно. Дивись, захочеться тобі розважитись у «козла» забити, а в нашому клубі це справа складна. Крім доміно, розваг ніяких, через це на «козла» претендентів багато. Захочеш, Перче, музику послухати, вези з собою радіолу і пластинки, бо цей клубний реманент наш завідуючий клубом Олекса Лучик Довгаль в себе дома під замком тримає. Під тим-таки замком і вся наша культмасова робота перебуває.

Коли, Перче, сам не приїдеш, порадь нам у листі, як до того замка ключа добрати?

Іван ГУНЧАК,
секретар комсомольської організації.

Торік у Погарщині збудували нове приміщення виконкому сільської Ради. А пізніше вирішили передати його під медпункт. Не встиг ще медпункт оселитися в новому приміщенні, як на прийом до нього першим прибіг заступник голови колгоспу «Прапор комунізму» Іван Платонович Струг.

Прибіг і вже не вибіг. Так і присох у новому приміщенні разом із другою жиною і сином. Розташувалися, мов дома. А медпункт так і залишився у старому приміщенні: ся у старому приміщенні: жде коли Іван Платонович вилікуються й звільнять квартиру.

А може, нашому заступникові медпункт, а твоя мітла?! То пропиши її Іванові Платоновичу, Перче!

В. ЖАБСЬКИЙ,
редактор колгоспної газети «За високий урожай».

Лохвицький район на Полтавщині.

Чимало повоював ти з тими, що нищать красу і багатство рідного краю, та не всіх ще переміг. Недалеко від Києва на Бучанському цегельному заводі залишився один із них. Був тут ще недавно ставок з рибою. Жителі Ворзеля, Бучі, Ірпеня приходили сюди рибалити, купатися, дихати чистим повітрям. Та впав той ставок в очі директорові цегельного заводу т. Безсонову.

— Нене моя! — вигукнув він, — скільки зоди дарма пропадає!

По його велінню поставили на чистім березі два двигуни і заходилися воду з ставка викачувати. Замілів ставок — уже й рибам повернутися ніде, а двигуни гудуть.

Кинулися керівники сусіднього склотарного заводу до Безсонова: припиніть, мовляв, це варварство. Та де там! Не заважайте, — кричить, — я за допомогою води нові шари глини розкриваю! Сировину собі добуваю!

Що б ото Києво-Святошинському райвиконкомові схопити за руку запопадливого недруга природи й сказати йому:

— Не будь, чоловіче, отим Охрімом, який поли обтинає, щоб рукави вточити...

Так ні, мовчить і райвиконком. Тільки погляда є, як швидко зникає вода і як гине хороший ставок.

Не мовчи ж хоч ти, Перче!

Ф. ЛИПКО,
робітниця склотарного заводу.

Тобі там по сусідству ближче. Дізнайся, будь ласка, чи є хоч одна живе душа у Київському філіалі центрального інституту типових проектів. Ми до того філіалу ніяк достукатися не можемо. Просимо, просимо надіслати нам (конструкторсько-технологічному бюро Тернопільської облпромради) проекти 12-квартирного житлового будинку та комбінату побутового обслуговування, просимо, просимо, а прохання наші наче в Дніпро пірнають. Може, у них там, у філіалі, телефон зіпсувався?

А може, таке нетипове, байдуже ставлення до своїх обов'язків, до типових проектів та до наших прохань? Тобі там, Перче, на місці видніше. Розвідай та повідом нам, що з працівниками філіалу інституту скоїлося.

О. АЛЬОХІН,
начальник КТБ.

м. Тернопіль.

МАЙЖЕ ЗА ПЕРОВИМ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Мисливці на привалі.

П. КЛЮЧИНА

КІНОДРАМА

Виконком Старобросівської сільради (Сторожинецький район, Чернівецької області) понад рік листується з Міністерством культури УРСР про придбання кіноустановки та електростанції до неї. Давно переказали гроші, одержали кіноустановку, а електростанції немає. Заступник начальника головпостачу Міністерства культури УРСР т. В. Марушевський все обіцяє...

(З листа до редакції).

Те листування йде давним-давно.
І це наводить нас на думку справедливу:
Хотіли люди бачити кіно,
Побачили паперів щедру зливу.

ІСТОРІЯ З ІСТОРІЄЮ

Видавництво Львівського державного університету ім. І. Франка протягом шести років не спромоглося надрукувати чергової книжки «Наукових записок» (історична серія) Ужгородського університету.

(З листа до редакції).

Шість літ непорушно у Львові
Лежать «Записки наукові».
«Воістину,— вчені сказали,—
Вони Історичними стали».

НЕЩАСЛИВИЙ СЮЖЕТ

Невесела казочка про те, як лисиця виселила зайця з його законної житлоплощі, має веселий кінець. Кінець кінцем, приходить півень з косою і позбавляє лисицю прописки.

Варіант цієї казочки відбувається в селі Махаринці, Козятинського району на Вінниччині, за менш щасливим сюжетом.

Колись давно-давно на територію колгоспу ім. Леніна в селі Махаринці вліз Козятинський рибпункт і зайняв хату в колгоспному садку. Хата колгоспові потрібна і для охоронців саду, і для зберігання парникових рам, і для виготовлення торфоперегнійних горщечків. Але в хаті оселився зоотехнік Омельченко, почав випасати свою корову в колгоспному садку, користуватися, наче своїми, дарами колгоспних парників і у вільну від цих занять годину керувати так званим рибпунктом, хоч в радіусі п'яти кілометрів немає і натяку на ставок.

Писали колгоспники туди, писали сюди, і, врешті, прийшов наказ Омельченкові згорнути вудки і виїхати до Вінниці. Мовляв, там рибпункт буде. Ще 9 березня 1960 року прийшов отой наказ за підписом самого т. Рощука, керуючого облрибтрестом. А Омельченко сидить собі і чхає на той наказ.

Певне, лисиця півня більше боялася, ніж Омельченко наказів, підписаних його безпосереднім начальником.

Г. ГУРИК,
голова колгоспу.

І ЗА ВІТРОМ, І ЗА ВОДОЮ...

Еге, тихо, тихо було на Голій Пристані, а що там позаторік почало робитися?! З самого Києва прибули туди баржі з цеглою та іншими будівельними матеріалами.

Управління Дніпровського річкового пароплавства взялося, бачте, за реконструкцію отієї самої Голої Пристані.

Насамперед почали будувати лабаз. Збудували. А торік весною роздивилися на те, що набудували, та тільки руками розвели:

— Ой, не так стоїть наш лабаз, треба його перелабазити!

Розвалили південну стіну в лабазі, нову поставили. Дах накрили толлю. А сонце пригріло, а вітер повіяв — тільки клапті тепер висять з того даху.

Упоравшись з лабазом, взялися причал будувати. Поспішали, збудували, а причал виявився несвідомим: і року не простояв — почав розвалюватися.

Отак і за вітром пішло, і за водою поплило біля 50 тисяч карбованців.

Тепер начальник Херсонського річкового порту т. Петров все на північ поглядає — виглядає, коли з Києва нові матеріали надійдуть...

А тоді знову за реконструкцію Голої Пристані візьмуться...

В. МАЛИШ.

(Уривки з доповідей та офіціальних листів).

Пиятика довела його до того, що він втратив людське обличчя і, не знайшовши його, зовсім опустився.

—

Парторганізація повинна розглядати мене як по зовнішньому вигляду, так і по документації.

—

Нами було проведено скорочення непродуктивних людей.

—

Ми не бачили Мирона у випитому виді.

—

Керівництво тваринницької ферми оголосило голодовку тваринам.

—

...Соромно, товариші, що ви так поводитесь з скотиною. Подивіться, які телята у Марії. Далеко вам до тих телят.

—

Свинарка Гаврилюк має 31 голову, дає 720 грам привєса щодоби.

—

З батьків ніхто за кордоном не проживає, сам я теж не проживаю.

—

Мають місце недоліки по оформленню клієнтів.

Зібрали А. ДОЛГИХ та І. ШЛАЇН.

Незвичайні пригоди

ПРОВАЛ ПАМ'ЯТІ стався у т. Пелихова — начальника будівельного управління Дніпропетровської облспоживспілки. На будівництві їдальні в м. Магдалинівці він ще торік вивів стіни, а накрити їх дахом забув. І досі ніяк згадати не може.

ПОЛІЗ НА СТІНУ Іван Петрович Стен — голова виконкому Тячівської селищної Ради (Закарпаття), побачивши в сатиричній газеті карикатуру на свою особу. Зірвавши газету, голова селищної Ради заспокоївся і перебуває тепер у доброму гуморі.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Перцеві написали листа про те, що директор магазина № 42 Вінницького міськхарчоторгу Малярчук С. Д. — розтратник.

Прокурор міста Вінниці т. Маценко повідомив редакцію, що Малярчук дійсно розтратив 130 тисяч крб. Народний суд 4 дільниці м. Вінниці, розглянувши матеріали слідства, засудив Малярчука до 10 років позбавлення волі.

★ Редакцію повідомили про незаконні дії начальника Зборівського райвідділу міліції Макушина Ф. І.

Тернопільське обласне управління МВС провело ретельну перевірку цієї скарги і повідомило, що факти повністю ствердились. Макушина з роботи начальника райвідділу міліції знято.

★ Мешканці с. Стеблова (Черкаська область) написали Перцеві про браконьєрів, які по-хижацькому виловлювали рибу в річці Рось.

Як повідомив начальник Корсунь-Шевченківського райвідділу міліції т. Пожидаєв, працівниками міліції та членами УДТМР затримано 10 браконьєрів та вилучено 12 рибальських снастей. Затриманих браконьєрів притягнуто до адміністративної відповідальності, а вилучені снасті знищено.

★ Наші читачі надіслали листа про те, що директор Ружинського райхарчокомбінату Багинський не відповідає своєму призначенню.

Заступник голови виконкому Житомирської облради т. О. Крикуненко повідомив редакцію, що за безгосподарність Багинського з роботи знято.

★ З Понорницького району, Чернігівської області, повідомили про те, що гр. Шевелеву В. Л. пощастило пролізти на стоматологічний факультет Ленінградського медичного інституту ім. академіка Павлова за допомогою фіктивних документів про трудовий стаж.

На прохання редакції прокуратура Понорницького району перевірила цю справу і виявила, що факт відповідає дійсності.

Наказом директора Ленінградського мединституту т. Іванова Шевелева з інституту виключено. Фіктивну трудову книжку Шевелеву видали колишні головний лікар Понорницької лікарні Тіунова Т. М. та його мати — головний бухгалтер лікарні гр. Шевелева Т. М. Обох їх притягнуто до відповідальності.

★ Читачі надіслали Перцеві листа про те, що Війтівецька хлібопекарня (Волочиський район) випікає хліб низької якості.

Як повідомив заступник голови виконкому Хмельницької облради т. В. Куценко, ці факти дійсно мали місце. Завідуючого пекарнею Волошина з роботи знято.

★ В одному з листів до редакції повідомлялося, що голова правління Верхньодніпровського Будинку вчителя Луценко А. Н. зловживає своїм службовим становищем.

Голова Дніпропетровського обкому профспілки працівників освіти т. І. Грабко повідомив редакцію, що при перевірці факти ствердились. Луценка з посади голови правління Будинку вчителя знято.

Мал. Л. КАПЛАНА

— Лікар прописав мені банки.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Через ці рукави я вам нічого дати не можу.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Зобов'язуюсь у цьому році погасити на двадцять пожеж більше, ніж торік!

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

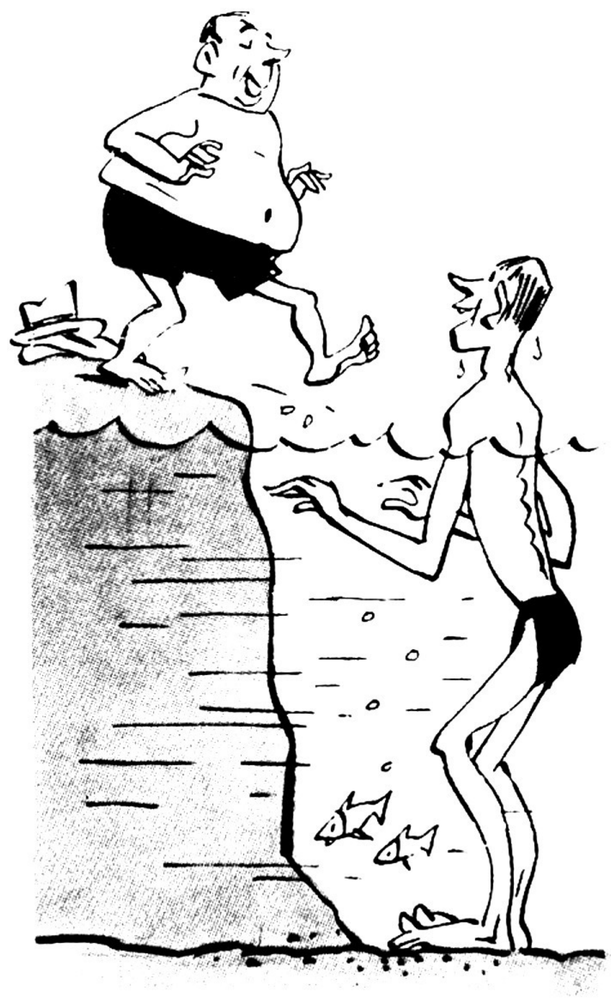

— Заходь, заходь, тут не глибоко!..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА.
(м. Миргород на Полтавщині)

Без слів.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19, Тел. 4-35-82, 4-73-94. 4-41-83. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 15 (434) (на украинском языке). Підписано до друку 19. VII. 1960 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 00983. Друкарня видавництва «Радянська Україна», Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 4203. Тираж 250 000 прим.

perec-ua.

perec-ua.

Відсканував Іван Толокньов, опрацював Олег Леськів

http://perec-ua. livejornal.com

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ПОРТРЕТНА ГАЛЕРЕЯ ПЕРЦЯ

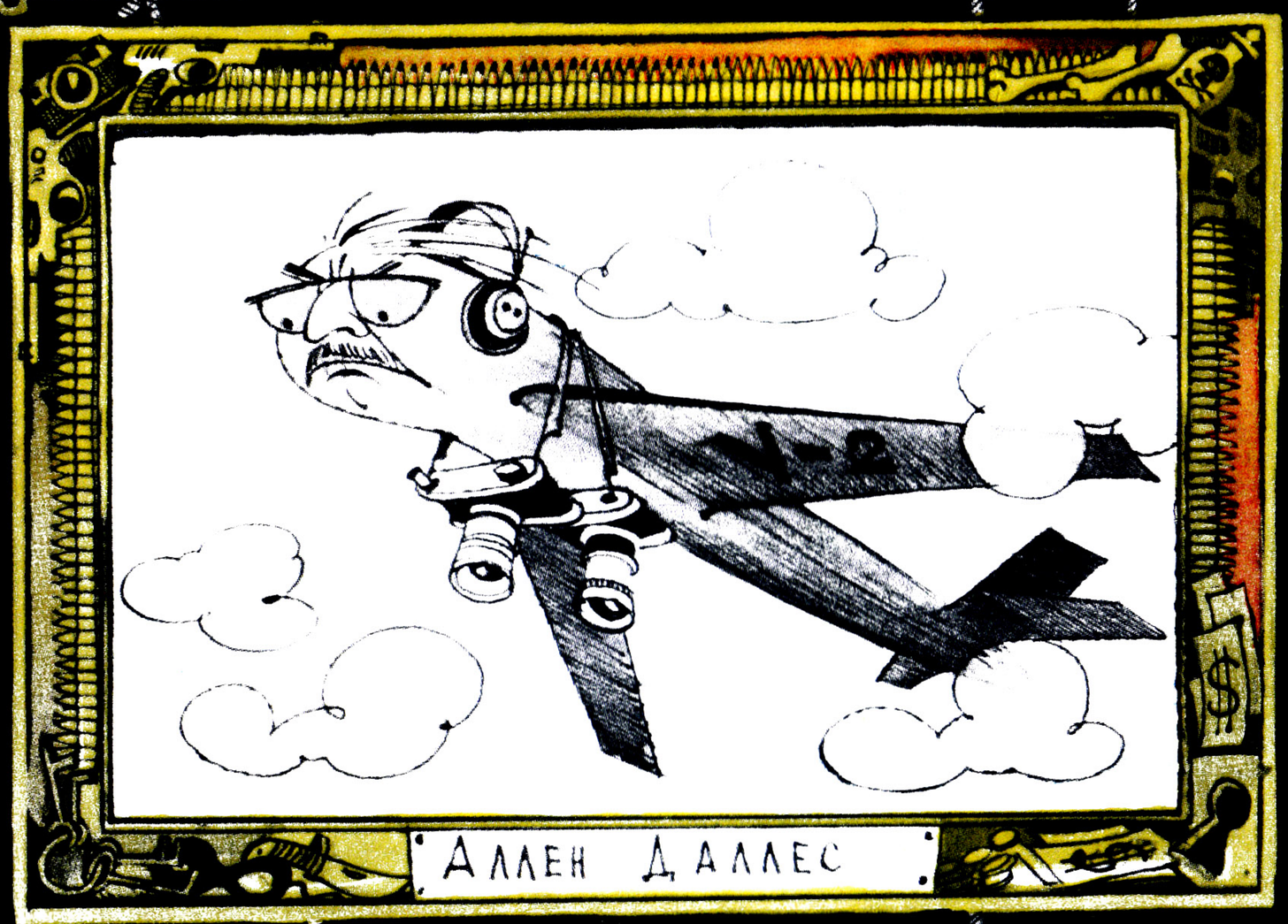

Кісі